

processing; these include: a) legality, justice and transparency; b) restriction of purpose; c) minimizing data; d) accuracy; e) storage restrictions; e) integrity and confidentiality; is) accountability.

It is substantiated that the most significant changes provided by the General Regulations, which have a significant impact on the digital network environment in Europe, include: 1) greater protection provided to users and their personal data; 2) increased responsibility of the controllers and data processing entities; 3) a clearer understanding of the territorial boundaries of its action.

It is determined that the most acutely discussed change in the data protection legislation is the introduction in Art. 17 of the General Regulation "the right to be forgotten". A significant novelty is also the provision on portability of data, envisaging the right of users to receive their personal data in a structured, widely used and machine readable format.

GDPR frames a new obligation under the title of «data protection by design and by default». The controller is therewith obliged, while taking into account the state of the art; the cost of implementation; and the nature, scope, context, and purposes of processing, as well as the associated risks for rights and freedoms.

Keywords: *privacy, information privacy, personal data, personal data protection.*

УДК 341.48

Сироїд Т.Л.

доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний
університет імені В.Н. Каразіна)

DOI: 10.31733/2078-3566-2018-5-99-104

ЗАХИСТ ЖЕРТВ ТЕРОРИЗМУ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Проаналізовано положення міжнародно-правових актів з протидії тероризму в аспекті захисту прав жертв злочину; акцентовано увагу на діяльності Організації Об'єднаних Націй, її спеціалізованих структур, уповноважених осіб та міжнародних регіональних організацій, зокрема, Організації з безпеки та співробітництва в Європі, Ради Європи, Європейського Союзу у цій сфері. Зроблено відповідні висновки.

Ключові слова: *жертви, захист, злочин, права людини, тероризм.*

Постановка проблеми. Питання протидії тероризму знаходиться в центрі уваги міжнародного співтовариства з 1934 року, коли Ліга Націй зробила перший крок в оголошенні цього явища поза законом, поставивши на обговорення проект Конвенції про запобігання і засудження тероризму 1937 р. (не набрала чинності). Лінію на протидію тероризму продовжила створена в 1945 р. Організація Об'єднаних Націй (далі – ООН), під егідою якої розроблено дев'ятнадцять універсальних документів по боротьбі з міжнародним тероризмом, що стосуються конкретних видів терористичної діяльності (станом на 2018 р.). Хоча в жодному з дев'ятнадцяти документів – конвенцій і протоколів по боротьбі з тероризмом не згадано окремо питання, пов'язані з правами та роллю жертв тероризму, в них підкреслено основоположну важливість включення державних принципів верховенства права, дотримання прав людини й основних свобод у складі національних законодавчих заходів та заходів кримінального судочинства щодо розслідування терористичних актів і судового переслідування за їх скоєння відповідно до міжнародних угод, стандартів і норм. Таким чином, права жертв опосередковано визнаються в цих документах як невід'ємний і важливий компонент ефективних заходів боротьби з тероризмом.

Знаменною подією стало прийняття у вересні 2006 р. державами-членами ООН Глобальної контртерористичної стратегії (A/RES/60/288), що є унікальним універсальним документом, направленим на зміцнення національних, регіональних та міжнародних зусиль у боротьбі з тероризмом. Уперше всі держави-члени погодилися із загальним стратегічним підходом до боротьби з тероризмом, не тільки пославши чіткий сигнал про те, що тероризм є неприйнятним в усіх його формах і проявах, але й висловивши рішучість зро-

бити практичні кроки як в індивідуальному, так і в колективному плані у запобіганні тероризму та боротьби з ним. Ці практичні кроки включають широке коло заходів, що варіюються від зміцнення державницького потенціалу у справі боротьби з терористичними загрозами до кращої координації контртерористичної діяльності системи ООН.

Слід зазначити, що питання прав людини в аспекті протидії тероризму в діяльності ООН набуло особливої актуальності після нападів 11 вересня 2001 р. у США, які викликали збільшення чисельності й масштабності терористичних актів в усьому світі. Беззастережно засудивши тероризм і визнавши відповідальність держав-членів за захист від тероризму осіб, що знаходяться під їх юрисдикцією, ООН визначила її в якості першочергового завдання.

Вищеозначене свідчить про актуальність обраної теми дослідження, її значимість для забезпечення захисту прав людини.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Необхідно зазначити, що обрана тематика є обговорюваною вітчизняними і зарубіжними вченими, які займаються питаннями протидії тероризму і захисту прав людини, зокрема: В. Антипенко, Халед Аль-Батран, Т. Макарова, М. Мусаєв та ін. Разом із тим тематика потребує детального дослідження з урахуванням сучасних реалій.

Виходячи з означеного, стаття має на меті аналіз міжнародної інституційно-правової основи захисту жертв тероризму.

Виклад основного матеріалу. Питання захисту прав людини та забезпечення верховенства права в умовах боротьби з тероризмом є одним із напрямів вищезгаданої Глобальної контртерористичної стратегії ООН, в якій визнано, що ефективні заходи по боротьбі з тероризмом і захист прав людини не є такими, що суперечать один одному, а є взаємодоповнюючими. Держави взяли на себе зобов'язання вживати заходів, спрямованих на припинення порушень прав людини, і забезпечити, відповідність застосовуваних заходів зобов'язанням дотримання прав людини, акцентуючи увагу на захисті жертв злочину, як це передбачено Стратегією. Документом визначено завдання «розглянути питання про створення на добровільній основі національних систем допомоги, які будуть враховувати потреби жертв тероризму та їх сімей і сприяти нормалізації їхнього життя. У зв'язку з цим державам рекомендовано звертатися з проханням до відповідних установ ООН щодо надання їм допомоги у створенні таких національних систем. Прагнути до заохочення міжнародної солідарності на підтримку жертв і сприяти залученню громадянського суспільства до реалізації глобальної кампанії по боротьбі проти тероризму та його осуду. Це може включати розгляд Генеральною Асамблеєю ООН можливості розробки практичних механізмів для надання допомоги жертвам». «Ми постановляємо вжити таких заходів, підтверджуючи, що загальне заохочення і захист прав людини й забезпечення верховенства права мають важливе значення для всіх компонентів Стратегії ... і підкреслюючи необхідність заохочення та захисту прав жертв тероризму» (Розділ I, пункт 8, Розділ IV) [1].

У Резолюціях з огляду Глобальної контртерористичної стратегії (A/RES/66/282, A/RES/68/276, A/RES/72/284, A/RES/70/291) підтверджено зобов'язання держав-членів надавати підтримку жертвам тероризму, в тому числі в дискредитації тероризму і сприяння солідарності на підтримку жертв тероризму. Крім того, Резолюцією A/RES/72/165 прийнято рішення про встановлення 21 серпня Міжнародного дня пам'яті і вшанування жертв тероризму.

З метою посилення підтримки в реалізації положень розділів I і IV Глобальної контртерористичної стратегії і проведення відповідної всеосяжної роботи Цільовою групою по здійсненню контртерористичних заходів (далі – ЦГОКМ) (заснована Генеральним секретарем ООН у 2005 р. з метою посилення порівняльних переваг кожної структури за допомогою єдності дій, спрямованих на допомогу державам-членам у здійсненні чотирьох розділів Глобальної стратегії) було створено дві робочі групи з питань прав людини, перед якими поставлено чітко окреслені завдання, зокрема: 1. *Робоча група ЦГОКМ щодо заохочення і захисту прав людини та забезпечення верховенства права в умовах боротьби з тероризмом* – сформована для підтримки зусиль держав-членів, спрямованих на заохочення і захист прав людини й забезпечення верховенства права в умовах боротьби з тероризмом. Робоча група сприяє здійсненню тематичного розділу IV Глобальної контртерористичної стратегії ООН, а також актуалізації проблематики прав людини та верховенства права при здійсненні трьох інших розділів Стратегії. Діяльність робочої групи спрямована на обміни інформацією з проблем у галузі прав людини, зміц-

нення потенціалу в галузі верховенства права та приклади передових видів практики у сфері заохочення і захисту прав людини в контексті боротьби з тероризмом; виявляє прогалини й недоліки у використовуваних державами контртерористичних підходах і розробляє пропозиції для зміцнення підтримки держав-членів у захисті прав людини та забезпеченні верховенства права в умовах боротьби з тероризмом на національному, регіональному та глобальному рівнях [2]. 2. *Робоча група з підтримки жертв тероризму і залучення до них уваги громадськості* – основним напрямком її діяльності є поліпшення координації та співпраці органів ООН у зв'язку з наданням підтримки жертвам тероризму; надання технічної допомоги і зміцнення потенціалу; заохочення і захист прав жертв шляхом використання мультимедійних платформ, проведення кампаній та семінарів; надання жертвам тероризму платформи для висловлення думок із метою дискредитації ідеології воєнничих екстремістів.

Конкретним кроком у визнанні потреб жертв тероризму, відповідно до прийнятої Стратегії, став симпозіум з питання про надання підтримки жертвам тероризму, проведений у 2008 році під егідою Генерального секретаря. Мета симпозіуму полягала в тому, щоб дізнатися і почути жертв тероризму, надати форум для обговорення конкретних кроків щодо надання допомоги жертвам у подоланні наслідків того, що сталося, й обмінятися передовим досвідом. У межах цього симпозіуму жертви тероризму, представники урядів, експерти та представники громадянського суспільства вперше об'єдналися на глобальному рівні і в результаті виробили вісім рекомендацій з надання більш ефективної підтримки жертвам тероризму. В одній із цих рекомендацій запропоновано створити «мережевий комунікаційно-інформаційний ресурс для жертв тероризму» [3]. В 2014 році саме на підставі цієї рекомендації було створено Портал підтримки жертв тероризму – широкомасштабний, неполітичний ресурс, що ставить перед собою такі основні цілі: 1. Слугувати інформаційним ресурсом для надання відомостей з питань, що стосуються жертв тероризму. Ця інформація, отримана від урядів, міжнародних і регіональних організацій, громадянського суспільства та жертв тероризму, буде представлена у зручному, відкритому для загального доступу форматі, щоб нею могли скористатися жертви, представники громад та особи, відповідальні за вироблення національної політики. 2. Виявляти міжнародну солідарність з жертвами тероризму і підвищувати поінформованість про заходи на їх підтримку, прийняті на національному і міжнародному рівнях, щоб підкреслити важливість врахування інтересів жертв в усіх аспектах діяльності по боротьбі з тероризмом. 3. Сприяти реабілітації жертв тероризму, надаючи жертвам та їхнім родинам інформацію про засоби реабілітації [4].

Питання захисту прав людини в умовах боротьби з тероризмом знаходяться й у центрі уваги Комісії з прав людини, в межах якої прийнято низку резолюцій у цій сфері, зокрема: E/CN.4/RES/1996/47, E/CN.4/RES/1995/43, E/CN.4/RES/2002/35, E/CN.4/RES/2003/37, E/CN.4/RES/2004/87, E/CN.4/RES/2004/44, E/CN.4/RES/2005/80 тощо. Низку резолюцій з означеного питання прийнято Підкомісією із заохочення і захисту прав людини, зокрема: E/CN.4/Sub.2/RES/2005/31, E/CN.4/Sub.2/RES/2004/21, E/CN.4/Sub.2/RES/2003/6, E/CN.4/Sub.2/RES/2002/24 та ін.

На підставі резолюції 2005/80 Комісія з прав людини ухвалила призначити Спеціального доповідача з питань заохочення і захисту прав людини в умовах боротьби з тероризмом (резолюція Генеральної Асамблеї ООН 60/251). На підставі відповідних рішень мандат було подовжено декілька разів (рішення Ради з прав людини 1/102, резолюція 60/251 Генеральної Асамблеї ООН, резолюції Ради з прав людини 15/15, 22/8, 31/3). Створення посади Спеціального доповідача стало підтвердженням державами-членами необхідності виконання зобов'язань щодо захисту прав людини, що має стати важливим елементом боротьби проти тероризму. Відповідно до свого мандата (резолюція A/HRC/RES/15/15) Спеціальний уповноважений: а) надає конкретні рекомендації щодо заохочення і захисту прав людини й основних свобод в умовах боротьби з тероризмом, у тому числі на прохання держав, для надання консультативних послуг або технічної допомоги з таких питань; б) збирає, запитує, отримує й обмінюється інформацією та повідомленнями з усіма відповідними джерелами, включаючи уряди, відповідних осіб та їх сім'ї, представників і організації, в тому числі через поїздки до країн, за згодою відповідної держави, про можливі порушення прав людини й основних свобод у боротьбі з тероризмом; в) інтегрує гендерну проблематику в усю роботу свого мандата; г) виявляє, обмінюється і пропагує передову практику щодо заходів по боротьбі з тероризмом, які поважають права людини й основні свободи; е) працює в тісній координації з іншими відповідними органами і механізмами ООН і, зокрема, з іншими спеціальними про-

цедурами Ради з метою зміцнення роботи із заохочення і захисту прав людини й основних свобод, уникаючи при цьому невинуватого дублювання роботи; f) розвиває регулярний діалог і обговорює можливі галузі співробітництва з урядами і всіма відповідними суб'єктами, включаючи органи, спеціалізовані установи та програми ООН, зокрема з Контртерористичним комітетом Ради Безпеки, включаючи його Виконавчий директорат, Цільову групу по здійсненню контртерористичних заходів, Управління Верховного комісара ООН з прав людини, Сектор щодо попередження тероризму Управління ООН з наркотиків і злочинності і договірних органів, а також неурядових організацій та інших регіональних або субрегіональних органів, при повазі сфери його / її мандата, і повного дотримання відповідних мандатів вищезгаданих органів та з метою недопущення дублювання зусиль; g) регулярно надає доповіді Раді і Генеральній Асамблеї ООН [5].

Підкресленням значення захисту жертв злочинів стало проведення під егідою ООН міжнародного форуму – Конференції зі сприяння та захисту прав людей, потерпілих від тероризму (Нью-Йорк, 11 лютого 2016 р.), яка дозволила краще зрозуміти права жертв тероризму на міжнародному, регіональному та національному рівнях, сприяючи політиці та правовому розвитку в цій галузі, як це передбачено в Контртерористичній стратегії. Зокрема, Конференція прагнула розробити національні заходи щодо задоволення потреб потерпілих від тероризму, передбачених розділом I Стратегії, і заохочувати дотримання прав жертв тероризму в рамках IV розділу, заохочуючи дотримання верховенства права у кримінальному судочинстві у відповідь на терористичні акти та оцінюючи вплив таких дій на жертв та їхні сім'ї. Конференція також здійснила реалізацію другого рівня Стратегії, заохочуючи держави виконувати свої зобов'язання з прав людини, координуючи та співпрацюючи у своїй діяльності щодо кримінального розслідування стосовно осіб, підозрюваних та/або звинувачених у тероризмі [6]. В основу обговорюваних питань покладено доповідь Спеціального доповідача «Про основні принципи забезпечення прав людини жертви тероризму» (A/HRC/20/14), яким було рекомендовано створити юридично обов'язковий та визнаний на міжнародному рівні міжнародний документ про закріплення прав людини жертви тероризму. Проте за відсутності такого інструменту він закликає держави-члени дотримуватися своїх відповідних міжнародних зобов'язань, щоб забезпечити ці права, викладені в Основних принципах, серед яких: зобов'язання держави охороняти і гарантувати право на життя, що включає в себе обов'язок вживати відповідні заходи щодо захисту життя людей, які знаходяться під його юрисдикцією; проведення відповідних слідчих дій стосовно осіб, які скоїли злочин тероризму, задля передачі їх під юрисдикцію відповідного судового органу, екстрадиції; проведення ефективного офіційного розслідування будь-якого випадку позбавлення життя або завдання серйозної шкоди здоров'ю в результаті скоєння терористичних дій, з урахуванням забезпечення притягнення до відповідальності та винесення вироків у майбутньому; забезпечення активної участі жертви та їх родичів у кримінальному процесі; забезпечення доступу жертви або членів її сім'ї до інформації, необхідної для здійснення права на участь у судовому розгляді, тощо [7].

Слід зазначити, що питання протидії тероризму, захисту жертв тероризму, знаходяться також у центрі уваги й міжнародних регіональних організацій, зокрема: Ради Європи, Європейського Союзу, ОБСЄ тощо. Пріоритетним напрямком діяльності Ради Європи у сфері боротьби з тероризмом є прихильність верховенству права і дотриманню прав людини. Опинившись віч-на-віч із цим феноменом, а також у межах здійснення в Європі Резолюції 2178 (2014) про усунення загроз від іноземних найманців-терористів Ради Безпеки ООН, Рада Європи зміцнила свій арсенал правових інструментів, прийнявши низку актів та запровадивши відповідні заходи у сфері протидії тероризму. Крім того, Комітетом Міністрів прийнято рекомендації щодо надання допомоги і підтримки жертвам злочинів, які передбачають, зокрема, компенсацію, доступ до правосуддя, участь у кримінальних процедурах і попередження віктимізації. Серед найбільш значимих актів слід вказати Рекомендацію № R (85)11 про становище жертв у межах системи кримінального законодавства і судочинства, Рекомендацію №R(2006)8 про надання допомоги жертвам злочинів. Особливої уваги заслуговують Керівні принципи захисту жертв терористичних актів 2005 р. Крім того, Комітет експертів по боротьбі з тероризмом, що представляє собою міжурядовий комітет експертів, створений у 2003 р., також займається питаннями підготовки правових документів по боротьбі з тероризмом. За підсумками роботи Комітету Рада Європи в 2005 році прийняла Конвенцію про попередження тероризму, в якій міститься спеціальне положення з питань захисту, компенсації

і надання допомоги жертвам тероризму.

Європейський Союз неодноразово розглядав питання допомоги жертвам злочинів, зокрема в межах рішень або директив, які мають обов'язкову юридичну силу для держав-членів, але допускають певну гнучкість щодо національних підходів і видів практики. Знаковим документом є Рамкове рішення Ради ЄС 2001/220/ЖНА про статус потерпілих у кримінальному судочинстві від 15 березня 2001 р., Рамкове рішення Ради ЄС 2002/475/ЖНА про боротьбу з тероризмом від 13 червня 2002 р., Директива Ради Європейського Союзу 2004/80/ЄС від 29 квітня 2004 р. про виплату компенсацій жертвам злочинів, Директива Європейського парламенту та Ради 2011/99/ЄС від 13 грудня 2011 р. про європейський охоронний судовий наказ, Директива Європейського парламенту та Ради 2012/29/ЄС від 25 жовтня 2012 р., яка передбачає мінімальні стандарти щодо прав, підтримки і захисту жертв злочинів. На додаток до цих законодавчих актів Радою ЄС була прийнята Стокгольмська програма – п'ятирічний план на період 2010-2014 років, що встановлює загальні керівні принципи для національних органів держав-членів Європейського Союзу щодо захисту основних прав, недоторканності приватного життя, прав меншин і прав груп осіб, які потребують особливого захисту.

Значний внесок у міжнародні зусилля по боротьбі з тероризмом під керівництвом ООН робить ОБСЄ, яка сприяє скооперованому і скоординованому підходу до боротьби з тероризмом на всіх рівнях, у тому числі координації між національними органами, співпраці між країнами, співпраці з відповідними міжнародними та регіональними організаціями тощо. Одним із стратегічних і пріоритетних напрямків діяльності ОБСЄ у боротьбі з тероризмом є заохочення і захист прав людини й основних свобод. Відповідні заходи здійснюються виконавчими структурами ОБСЄ в межах їхніх мандатів, включаючи Секретаріат, Бюро ОБСЄ з демократичних інститутів і прав людини, представника ОБСЄ з питань свободи засобів масової інформації та операцій ОБСЄ на місцях. У своїх політичних рішеннях, які мають обов'язкову силу, ОБСЄ наголошує на необхідності зміцнення солідарності з жертвами тероризму. Серед таких рішень слід вказати: Рішення Постійної ради ОБСЄ № 618 від 1 липня 2004 р. про солідарність з жертвами тероризму; Рішення № 618 Бюро з демократичних інститутів і прав людини яким було доручено провести огляд чинного законодавства щодо допомоги і виплати компенсацій жертвам тероризму та пропаганди передового досвіду у цій галузі; Рішення Постійної ради ОБСЄ № 1063 від 7 грудня 2012 р. про консолідовані концептуальні засади ОБСЄ по боротьбі з тероризмом та ін. [8, с. 7-9].

Виходячи з вищезначеного доходимо **висновку**, що в результаті збільшення кількості актів насильства і нападів на цивільних осіб та стурбованості міжнародного співтовариства цієї загрозою, боротьба з тероризмом стала одним з основних завдань як на універсальному, так і на регіональному рівнях, про що свідчить діяльність ООН і міжнародних регіональних організацій у цій сфері, зокрема ОБСЄ, ЄС, Ради Європи та ін.

В аспекті протидії тероризму особливо гостро стоїть питання захисту прав людини. Зважаючи на ту обставину, що жертви тероризму мають деякі загальні особливості, які відрізняють їх від жертв інших насильницьких злочинів, з метою ефективного захисту фізичних осіб у процесі боротьби з тероризмом існує необхідність розробки своєрідного кодексу поведінки держав з жертвами злочину тероризму. Крім того, задля відшкодування шкоди, завданої в результаті скоєння терористичних актів, необхідно створити єдиний фонд надання допомоги жертвам. Також важливим компонентом допомоги жертвам тероризму є надання психологічної, правової, соціальної допомоги, що вимагає підготовки відповідних фахівців у цих сферах. До вирішення означених завдань повинні долучитися як міжнародні інституції, так і держави, громадянське суспільство тощо.

Бібліографічні посилання

1. Глобальная контртеррористическая стратегия Организации Объединенных Наций. URL: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/504/90/PDF/N0550490.pdf?OpenElement>.
2. Контртеррористическое управление – Целевая группа по осуществлению контртеррористических мероприятий. URL: <https://www.un.org/counterterrorism/ctitf/ru/promoting-and-protecting-human-rights-and-rule-law-while-countering-terrorism>.
3. Поддержка жертв терроризма и привлечение к ним внимания общественности. URL: <https://www.un.org/counterterrorism/ctitf/ru/supporting-and-highlighting-victims-terrorism>.
4. Портал поддержки жертв терроризма. URL: <https://www.un.org/victimsofterrorism/ru>.
5. Резолюция, принятая Советом по правам человека 15/5 Защита прав человека и основ-

них свобод в умовах боротьби з тероризмом: мандат Спеціального докладчика по вопросу о поощрении и защите прав человека и основных свобод в условиях борьбы с терроризмом. URL: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G10/167/30/PDF/G1016730.pdf?OpenElement>.

6. Доклад Конференции ООН по правам человека жертв терроризма URL: https://www.un.org/victimsofterrorism/sites/www.un.org.victimsofterrorism/files/ru_report_victims2016.pdf.

7. Доклад Специального докладчика по вопросу о поощрении и защите прав человека и основных свобод в условиях борьбы с терроризмом Бена Эммерсона (A/HRC/20/14). URL: <http://undocs.org/ru/A/HRC/20/14>.

8. Рекомендуемые виды практики в области поддержки жертв терроризма в рамках уголовного правосудия. Организация Объединенных Наций. Нью-Йорк, 2015 год. URL: https://www.unodc.org/documents/terrorism/Publications/Good%20practices%20on%20victims/goos_practices_victims_R.pdf.

Надійшла до редакції 26.11.2018

SUMMARY

Syroid T.L. Protection of terrorism victims: international legal aspect. The article analyzes the provisions of international legal acts on countering terrorism in the aspect of protecting the rights of victims of crime; the attention is paid to the United Nations activities and those of its specialized agencies, in particular the Commission on Human Rights, the Counter-Terrorism Implementation Task Force, the Special Rapporteur on the Promotion and Protection of Human Rights in the Fight against Terrorism, and emphasized their contribution to the protection of rights crime victims, as well as to the compensation for damage. Particular attention is paid to the provisions of the 2006 Global Counter-Terrorism Strategy (A/RES/60/288) adopted by the member-states on the protection of human rights and the rule of law in the context of fight against terrorism. It is noted that universal international legal acts in the area of countering terrorism contain the obligation of state to protect and guarantee the right to life, which includes the obligation to take appropriate measures to protect the lives of people under their jurisdiction.

The attention was also paid to the activities of international regional organizations and their institutional units in the area of combating terrorism and the protection of the victims of terrorism, in particular, the Organization for Security and Cooperation in Europe, the Council of Europe, and the European Union. In view of the fact that the Council of Europe priority in the fight against terrorism is a commitment to the rule of law and respect for human rights, the provisions of the resolutions and recommendations adopted by the organization in this area are analyzed; the emphasis was placed on the importance of the political decisions taken by the OSCE executive bodies within their mandates, including the Secretariat, the OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights, the OSCE Representative on Freedom of the Media and OSCE field operations; with regard to the European Union, it is pointed out that this organization has repeatedly considered the issue of assistance to victims of crime, in particular within the framework of decisions or directives binding on Member States, but which allow for some flexibility regarding national approaches and practices. Relevant conclusions are made.

Keywords: victim, protection, crime, human rights, terrorism.

УДК 343.13

Абзалбекова М.Т.

магистр юридических наук, докторант
(Казахстанский государственный университет
им. акад. Е.А. Букетова)

DOI: 10.31733/2078-3566-2018-5-104-110

МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ РЕШЕНИЙ В УГОЛОВНОМ СУДОПРОИЗВОДСТВЕ

Абзалбекова М.Т. Методологічні основи рішень у кримінальному судочинстві. Актуальність досліджуваної проблеми зумовлена необхідністю забезпечення законності, обґрунтованості і вмотивованості кримінально-процесуальних рішень. В основі вирішення проблеми прийняття і реалізації кримінально-процесуального рішення лежить системно-діяльнісний підхід та методологічні положення теорії прийняття рішень, які дозволили виявити закономірності в процесі прийняття і реалізації кримінально-процесуальних рішень, прийнятих представником органів, що ведуть